

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **I. K.**
státní příslušnost Ruská federace
v ČR bytem [adresa]
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2017, č. j. MV-61754-6/SO-2017

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 15. 3. 2017, č. j. OAM-14311-18/TP-2016, jímž byla zamítnuta její žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), podaná podle § 68 téhož zákona, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně podala dne 8. 9. 2016 u OAM žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ZPC (dále jen „žádost“), kdy rozhodným pětiletým obdobím bylo OAM posuzováno období od 8. 9. 2011 do 8. 9. 2016, kdy žalobkyně pobývala na území nejprve na základě víza k pobytu na 90 dnů za účelem „zaměstnání“ s platností od 4. 6. 2004 do 3. 6. 2006, poté jí bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“ s platností od 4. 6. 2006 do 3. 6. 2008, které jí bylo opakovaně prodlužováno až do 3. 6. 2012, naposledy na základě dlouhodobého pobytu za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“ s platností od 4. 6. 2016 do 3. 6. 2018. Celková doba pobytu žalobkyně na území by tak odpovídala požadovaným pěti letům pobytu dle § 68 odst. 1 ZPC. Ze záznamů v cestovním dokladu žalobkyně, které byly konkrétně v napadeném rozhodnutí popsány, však vyplynulo, že období nepřítomnosti žalobkyně na území ve svém souhrnu činí 630 dnů, což je více jak 310 dnů ve smyslu § 68 odst. 2 ZPC, a byla by tak narušena nepřetržitost pobytu žalobkyně, jako jedna z podmínek § 68 odst. 1 téhož zákona. Žalobkyně přes výzvu OAM tento skutkový stav nevyvrátila. Správní orgán prvního stupně proto její žádost podle § 71 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 68 odst. 2 ZPC zamítl, neboť žalobkyně neprokázala, že by doba její nepřítomnosti na území neměla být do zákonem požadovaných 5 let nepřetržitého pobytu (§ 68 odst. 1) započítána (§ 68 odst.3). V odůvodnění svého rozhodnutí přitom podrobně pojednal o průběhu řízení, zjištěném skutkovém stavu, hodnotil stanoviska žalobkyně a jí navržené důkazy, a odůvodnil použití právních předpisů, jakož i judikatury správních soudů.

3. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, kde právnímu posouzení daného skutkového stavu plně přisvědčila a doplnila jeho argumentaci o užití relevantních ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č.2016/399, kterým se stanoví kodex unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jen „Schengenský hraniční kodex“), konkrétně čl. 12 odst. 1,2, ze kterých citovala. Při vypořádání se s jednotlivými odvolacími body poukázala i na rozhodnou judikaturu správních soudů v oblasti pobytového práva cizinců.
4. Žalobkyně v podané žalobě nejprve obecně tvrdila, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nesplňuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Zároveň je v rozporu s § 89 odst. 2 téhož zákona, neboť nesplňuje požadavky na činnost odvolacího orgánu. Podle žalobkyně žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 téhož zákona. Žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je též v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Měla za to, že při vydání obou rozhodnutí byla zásadním způsobem porušena ustanovení § 2, 3 a 4 správního řádu, tedy základní zásady činnosti správních orgánů.
5. Ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti považovala žalobkyně v *prvním žalobním bodu* za zásadně nesprávný a nedostatečný přezkum její odvolací námitky, v níž tvrdila, že již ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí jasně vyzvala správní orgán k tomu, aby ji seznámil s konkrétními daty jejího pobytu mimo území České republiky, aby se mohla účinně bránit, případně svůj pobyt mimo území odůvodnit. Poukázala na rozhodovací praxi žalované, přičemž jedno z rozhodnutí označila a tvrdila, že z této praxe vyplývá povinnost správního orgánu seznámit účastníka řízení s konkrétními časovými úseky, ve kterých předpokládá nepřítomnost účastníka na území a dát mu možnost se k těmto obdobím vyjádřit. Tvrdila, že z jejího vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí jasně vyplývá, že s konkrétními daty přehledným způsobem seznámena nebyla, neboť v něm žádala o jejich konkretizaci, např. úředním záznamem s případnou tabulkou, jak Komise

činí v obdobných případech. Konstatovala, že je účastník řízení oproti správnímu orgánu slabší procesní stranou a správní orgán by jej měl seznámit s přehlednými podklady, aby se v nich mohl jednoduše orientovat a uplatnit procesní práva. Jeví se jí jako nepřiměřené, že správní orgán její žádost ignoroval a v odůvodnění svého rozhodnutí nesmyslně rozhodl o potenciálních výmluvách, které mohl účastník, dle domněnky správního orgánu učinit. Takový postup naprosto odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu. K tomu odkázala na judikaturu NSS, např. na rozsudek zmíněný žalovanou v odůvodnění rozhodnutí, a sice rozsudek ve věci sp. zn. 5 Azs 157/2015, a na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 5. 2016, č. j. 15 A 47/2013-70, z nichž obsáhle citovala. Měla za to, že obě rozhodnutí jsou naprosto aplikovatelná na její případ. Zdůraznila nezákonnost postupu správních orgánů, které nejen, že odmítly provést její výslech, ale ani neprovedly žádné kroky k tomu, aby zjistily samy, dle svých zákonných povinností, důvod nepřítomnosti žalobkyně na území, a zda tímto důvodem nebyly naplněny podmínky § 68 odst. 2, 3 ZPC, přičemž správní orgán je povinen skutkový stav zjistit i jiným způsobem, což v dané věci neučinil. Právě výslech účastníka je podle judikatury NSS nejlepším prostředkem k získání předmětných informací. Žalobkyně i v odvolání podrobně namítala, proč dospěla k závěru o pochybení OAM, které spatřuje zejména v tom, že ji důkladně neseznámil s namítanými obdobími nepřítomnosti na území, a kdy nevyhověl žádosti provést její výslech. Žalovaná však tuto námitku neshledala důvodnou a zejména se s ní dostatečným způsobem nevypořádala. Rovněž nepřezkoumala prvostupňové rozhodnutí v intencích § 89 odst. 2 správního řádu, tedy v rozsahu uplatněných odvolacích námitek, jakož i zákonnost řízení, stejně jako správního rozhodnutí.

6. K tomu žalobkyně tvrdila též vady postupu správního orgánu I. stupně, který na základě svých domněnek předem vyvracel možnost použití § 68 odst. 2 ZPC, aniž by žalobkyni poskytnul možnost vyjádřit se ke konkrétním důvodům namítané nepřítomnosti na území, resp. jiným způsobem nezjistil skutkový stav v souladu s § 3. Myšlenková konstrukce, postavená na domněnkách, a tedy v rozporu s § 3 správního řádu, nemá argumentační váhu, jakou správní orgán zamýšlel, vzhledem k tomu, že výkon funkce jednatele je výkonem závislé činnosti. Vyslání žalobkyně, jako jednatele na zahraniční pracovní cestu, je proto subsumovatelné pod § 68 odst. 2 písm. f) ZPC.
7. V *druhém žalobním bodu* žalobkyně namítala nepřiměřenost a porušení § 174a zákona o pobytu cizinců oběma správními orgány s tím, že mají povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje. Povinností správního orgánu bylo v souladu s § 3 správního řádu, aby se minimálně pokusil výslechem účastníka zjistit faktory uvedené v § 174a zákona o pobytu cizinců nebo jej měl jakýmkoliv způsobem vyzvat, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně si měl uvedené náležitosti zjistit sám jiným způsobem. Meritorní rozhodnutí správního orgánu však žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a ZPC neobsahuje. Tím bylo porušeno nejen ustanovení § 174a ZPC, ale taky § 3 správního řádu.
8. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť žalobkyně v žalobě nové skutečnosti netvrdí, ze spisového materiálu se nové skutečnosti

nepodávají a žalobkyně nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala.

10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu, jako nedůvodnou, zamítl.
11. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně důkazy nenavrhovala, soud o nich proto nerozhodoval.
12. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
14. Podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) ZPC v rozhodném znění Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
15. Podle ustanovení § 68 odst. 1, 2 písm. e) věta první, písm. f) téhož zákona (1) povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území. (2) Do doby pobytu se započítávají (e) období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů, (f) období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud byl cizinec svým zaměstnavatelem pracovně vyslán do zahraničí, a pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 10 po sobě jdoucích měsíců a ve svém souhrnu nepřesáhla 560 dnů.
16. S ohledem na to, že mezi účastníky řízení nebyl sporný skutkový stav, soud z obsahu spisového materiálu pouze ověřil, že dne 8. 9. 2016 podala žalobkyně u OAM žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 ZPC, k níž mj. doložila cestovní doklad č. 723732533, platný od 23. 3. 2013 do 23. 3. 2023. Z něj vyplynulo, že žalobkyně v průběhu pobytových oprávnění v posledních pěti letech opustila území ČR v cestovním dokladu konkrétně uvedených obdobích, přičemž období její nepřítomnosti na území ČR ve svém souhrnu za rozhodné období činí ke dni podání žádosti 630 dnů, což je více než 310 dnů. Proto OAM žalobkyni výzvou (ze dne 25. 10. 2016, č. j. OAM-14311-6/TP-2016) vyzval k doplnění žádosti dle § 50 odst. 2 správní řádu.
17. Ve výzvě s odkazem na cestovní doklad konkrétně uvedl, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro vydání požadovaného povolení dle § 68 odst. 3 ZPC, proto ji podle § 3 správní řádu za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dle § 50 odst. 2, věta druhá a § 52 téhož zákona, vyzval k vyjádření k její nepřítomnosti na území ČR, popř. k doložení dokladů potvrzující splnění podmínek dle § 68 odst. 3 s tím, že doklady, které má možnost doložit, musí věrohodně prokazovat důvody její nepřítomnosti formou listinných důkazů. K tomu ve výzvě prvostupňový správní uvedl tabulku příjezdů a odjezdů dle cestovního dokladu, kde je uveden počet dnů, s konkrétními daty odjezdu/odletu - příjezdu/příletu a závěrečným součtem 630 dní. Zároveň byla žalobkyně poučena, že doplnění žádosti o příslušné vyjádření a doklady, je jejím právem, nikoli povinností, ale nebudou-li doloženy doklady prokazující důvody její nepřítomnosti, nelze mít za prokázané, že splňuje podmínky pro vydání požadovaného pobytového oprávnění,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

a to je pak důvodem pro zamítnutí žádosti; žalobkyni byla stanovena lhůta k vyjádření a předložení dokladů 10 dnů od doručení.

18. Na to žalobkyně reagovala podáním ze dne 2. 1. 2017, kde uvedla, že cestovní doklad neobsahuje veškerá vstupní a výstupní razítka, což znamená, že skutečná doba pobytu mimo území ČR neodpovídá údajům uvedeným v cestovním dokladu. Současně žalobkyně nijak nezpochybnila, že pobývá mimo území ČR, nicméně tento pobyt je vždy spojen s výkonem funkce člena dozorčí rady J&T Banka, a. s., což dokládá potvrzením člena představenstva. K tomu zdůraznila význam své funkce a společnosti, v níž působí, proto výsledkem považovala za nadbytečný a nepřiměřený, pokud by ale správní orgán I. stupně hodlal o žádosti rozhodnout negativně, je připravena tento úkon dle § 169 odst. 2 ZPC podstoupit a prokázat, že její pobyt mimo území ČR vždy souvisel s výkonem funkce člena dozorčí rady a splňuje tak podmínky pro kladné vyřízení žádosti. K tomu přiložila potvrzení J&T Banka, a. s., Pobřežní 14, Praha 8 ze dne 31. 10. 2014, podepsané členem představenstva Ing. I. K. (dále jen „potvrzení“), z něhož vyplývá, že J&T Banka, a. s., se sídlem v Praze, je součástí finanční skupiny J&T Finance Group, a. s., Ruská federace je již pátou zemí, ve které finanční skupina J&T expanduje, J&T Bank ZAO se sídlem v Moskvě je dceřinou společností J&T Banky, a. s., a že je žalobkyně od roku 1999 členkou dozorčí rady v J&T Bank ZAO se sídlem v Moskvě, proto tráví většinu času v Rusku, neboť plní speciální úkony vedení J&T Banky, a. s. Obdobně uváděla i ve vyjádření na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (ze dne 16. 2. 2017, č. j. OAM-14311-15/TP-2016) v podání ze dne 7. 3. 2017.
19. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně podle § 75 odst. 1 písm. f) ZPC pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 téhož zákona zamítnuta. V rozhodnutí se OAM vyjádřil k absenci vstupních a výstupních razítek v cestovním dokladu žalobkyně, poukázal na Schengenský hraniční kodex, zdůraznil, že je v zájmu žalobkyně, aby její cestovní doklad byl na hranici schengenského prostoru opatřen otiskem přechodového razítka, jinak je důkazní břemeno na ní, a konstatoval, že důkazy, které by jeho zjištění vyvrátily, nebyly předloženy. K poukazu na výkon funkce členky dozorčí rady J&T Banka, a. s., odkázal na § 68 odst. 2 písm. f) ZPC a uvedl, že by se muselo jednat o pracovní vyslání do zahraničí zaměstnavatelem zaměstnance, který vykonává závislou činnost v pracovním poměru, což není případ žalobkyně. Uzavřel, že období nepřítomnosti žalobkyně na území tedy nelze podle § 68 odst. 2 započítat do celkové doby pobytu, čímž je narušena jeho nepřetržitost, jako jedna z podmínek odstavce 1 téhož zákonného ustanovení. Žalobkyně nepředložila žádné důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že její nepřítomnost na území byla skutečně zapříčiněna konkrétními okolnostmi ve smyslu § 68 odst. 2 ZPC, a tudíž neunesla důkazní břemeno na ní ležící. K neprovedení výsledku žalobkyně OAM odkázal na výzvu k doplnění žádosti a v ní obsažené poučení, že má svá tvrzení k nepřítomnosti doložit formou listinných důkazů. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 9 Azs 12/2015 s tím, že neshledal provedení výsledku žalobkyně nutným ani potřebným.
20. K odvolání, ve kterém žalobkyně namítala obdobně, jako v podané žalobě, žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že žalobkyně nerozporovala správnost konkrétně zjištěných dob své nepřítomnosti na území. K tvrzení, že OAM absolutizuje důkazní hodnotu vstupních a výstupních razítek zdůraznila, že do cestovního dokladu mohou vkládat záznamy výhradně osoby k tomu určené, proto nelze přijmout názor, že doklad neodpovídá skutečnosti, je to veřejná listina a údaje v ní uvedené je třeba považovat za

platné, není-li prokázán opak. Nadto konkrétní záznamy v cestovním dokladu žalobkyně neobsahují žádné rozpory, neboť na sebe přechodová razítka navazují. V této souvislosti poukázala na článek 12 odst. 1, 2 Schengenského hraničního kodexu. K neprovedení výsledku žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne. 7. 3. 2007, č. j. 3 As 32/2006-52 a podotkla, že výpověď, jež by žalobkyně v případném výsledku učinila, nemůže samostatně nahradit absenci listinných důkazů, prokazujících důvody její nepřítomnosti na území. K tomu, že nebyla opětovně žalobkyně vyzvána OAM k odstranění vad žádosti, žalovaná zmínila rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2013, č. j. 45 A 42/2012. Nadto byla žalobkyně ve výzvě řádně poučena o nutnosti prokázat důvody nepřítomnosti v konkrétních časových obdobích na území. K dané problematice odkázala na již shora zmíněný rozsudek NSS ve věci sp. zn. 9 Azs 12/2015. K tvrzenému pracovnímu pobytu žalobkyně mimo území, který žalobkyně považovala za uznatelný důvod své nepřítomnosti na území, žalovaná vyšla ze zákonných ustanovení zákona o pobytu cizinců, tj. § 68 odst. 2 písm. f) a „pracovní cesty“ tak, jak je definována v § 42 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), jakož i § 2 téhož zákona. Dospěla k závěru, že se v případě žalobkyně nejednalo o vyslání na pracovní cestu v rámci pracovního poměru, neboť je členkou dozorčí rady J&T Banky, a. s., tedy žalobkyní prokazovanou nepřítomnost na území není možné podřadit pod § 68 odst. f) ZPC, a nelze ji proto započítat do celkové doby pobytu ve smyslu § 68 odst. 2 téhož zákona. K poukazu na nenaplnění ustanovení § 174a ZPC žalovaná konstatovala, že přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince se posuzuje v případě zamítnutí žádosti z důvodu § 75 odst. 2 písm. a) – g) ZPC, nikoli při postupu podle § 75 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Pro úplnost konstatovala, že na udělení povolení k trvalému pobytu není právní nárok, jeho vydání je podmíněno splněním podmínek stanovených zákonem a doložení náležitostí žádosti o vydání povolení. Zmínila na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, a uzavřela, že v případě žalobkyně situace tímto rozsudkem popisovaná nenastala, neboť jí nebyl udělen zákaz pobytu a své soukromé vazby může realizovat na základě jiných pobytových oprávnění.

21. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* soud předně uvádí, že neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jak žalobkyně tvrdí. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je totiž nade vše pochybnost zřejmé, jaký skutkový stav byl posuzován za použití právních předpisů, které na posouzení věci přílehavě dopadají. K tomu je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud podle ustálené judikatury správních soudů hledí jako na jeden celek. Žalovaná tak právem zaměřila svou pozornost na důvody, které ji vedly k zamítnutí odvolání žalobkyně. Argumentace žalované je velmi podrobná, reaguje v ní na jednotlivé odvolací námitky, nikoli domněnkami, jak žalobkyně tvrdí, ale naopak, je z ní zřejmé právní stanovisko k posouzení zjištěného skutkového stavu k dané odvolací námitce. Žalovaná při posouzení důvodnosti odvolání vyšla nejen z platných právních ustanovení, ale i z judikatury správních soudů, zejména z rozsudků NSS, které k jednotlivým sporným otázkám, na podporu svých závěrů užila, a to zcela v souladu se zákonem. Ve svém postoji k jednotlivým odvolacím bodům uvážila i Schengenský hraniční kodex, konkrétně článek 11 a 12 odst. 1, 2, které důvodně aplikovala na nyní projednávanou věc. Soud nemá, co by žalobou napadenému rozhodnutí vytkl a pro stručnost na důvody v něm uvedené odkazuje.
22. Soud v této souvislosti také odmítá „zásadní žalobní námitku“ o nesprávném a nedostatečném přezkumu odvolání, kde žalobkyně poukazovala na to, že již ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí vyzvala správní orgán, aby ji seznámil

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

s konkrétními daty jejího pobytu mimo území, např. ve formě úředního záznamu či tabulky, neboť je slabší procesní stranou, že tuto skutečnost správní orgán ignoroval a rozhodl o její žádosti za použití domněnek. Takový závěr z obsahu spisového materiálu a odůvodnění žalovaného rozhodnutí nevyplyvá. Jak již bylo předně uvedeno, žalobkyně sama k podané žádosti připojila cestovní doklad, z něhož byl zřejmý takový rozsah dnů pobytu žalobkyně mimo území ČR v rozhodném období (630 dnů), že tato skutečnost právem vedla OAM k výzvě, aby se žalobkyně vyjádřila ke své nepřítomnosti na území ČR, popř. doložila doklady potvrzující splnění podmínek § 68 odst. 3 ZPC tak, aby věrohodně prokazovaly důvody její nepřítomnosti, a to formou listinných důkazů. Takový postup považuje soud za zcela souladný a nikoliv v rozporu s namítanými ustanoveními správního řádu, jak žalobkyně činí, neboť doba nepřítomnosti žalobkyně na území ČR v rozhodné době (§ 68 odst. 1 – 5 let nepřetržitého pobytu na území) byla doložena jejím cestovním dokladem. Z něj vyplývající počet 630 dnů pak neskýtal možnost bez dalšího vyhovět žádosti, neboť takový skutkový stav byl v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 písm. e) ZPC, kde se předpokládá, že doba nepřítomnosti cizince na území v rozhodné době nesmí přesáhnout 310 dnů. Za skutkového stavu k datu výzvy správního orgánu I. stupně bylo tedy třeba, aby žalobkyně ozřejmila, zda se doba její nepřítomnosti na území ČR do doby pobytu podle § 68 ZPC započítává, či nikoli. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že součástí výzvy byla i konkretizace jednotlivých dat nepřítomnosti žalobkyně (ve formě žalobkyní požadované „tabulky“) tak, jak vyplynuly z cestovního dokladu. Není tedy pravdou, že OAM postupoval v rozporu se svou správní praxí, neboť ji přehledným způsobem seznámil s konkrétními daty její nepřítomnosti na území. Nelze ani přehlédnout, že žalobkyně údaje o počtu dnů její nepřítomnosti na území v rozsahu, vyplývající z jejího cestovního dokladu, v reakci na výzvu ani v pozdějších podáních nikdy nezpochybnila. Ve vyjádření k výzvě (podání ze dne 2. 1. 2017) uvedla, že cestovní doklad neobsahuje veškerá vstupní a výstupní razítka. Pokud by tomu tak ale bylo, tak by se z cestovního dokladu zjištěný stav nepřítomnosti žalobkyně na území v rozhodném období (630 dnů) ještě navýšil. Pokud žalobkyně na výzvu OAM předložila potvrzení a tvrdila, že je členkou dozorčí rady J&T Bank ZAO se sídlem v Moskvě, dceřiné společnosti J&T Banka, a. s., Praha, a že výkon členky dozorčí rady je závislou prací ve smyslu zákoníku práce, soud na takovou obranu vejít nemohl. Soud na tomto místě plně přisvědčuje stanovisku žalované, která k obdobné odvolací námitce posuzovala, zda lze nepřítomnost žalobkyně na území podřadit pod § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a dospěla k závěru, že tomu tak není. Soud při posouzení stejně jako žalovaná vyšel z § 42 odst. 1 zákoníku práce a § 2 téhož zákona a dospěl k závěru, že výkon práce členky dozorčí rady není závislou prací, neboť ta je definována vztahem nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, výkonem práce jménem a podle pokynů zaměstnavatele, a osobním výkonem práce zaměstnance, a tak tomu při výkonu práce člena dozorčí rady akciové společnosti není. U žalobkyně se tedy nejednalo o pracovní poměr a žalobkyně se úspěšně nemohla dovolávat započtení doby pobytu mimo území ČR ve smyslu § 68 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla svým zaměstnavatelem pracovně vyslána do zahraničí.

23. Závěry správních orgánů obou stupňů, vyplývají z listinných dokladů, o jejichž obsahu mezi účastníky nebylo sporu (cestovní doklad předložený žalobkyní k podané žádosti a potvrzení J&T Banka, Praha), by tak nemohly být vyvráceny výsledkem žalobkyně, na jehož neprovedení žalobkyně v žalobě poukazuje. Za daného stavu by byl výsledek nadbytečný a správní orgány jej právem neprovedly. Žalovaná v této souvislosti důvodně

argumentovala rozsudkem NSS ve věci sp. zn. 9 Azs 12/2015. Naproti tomu soud odmítá poukaz žalobkyně na jí označenou judikaturu NSS k tvrzení o tom, že nebyla seznámena s konkrétními daty nepřítomnosti na území (tabulka) a neprovedení důkazu jejím výsledkem, neboť žalobkyně zmiňované rozsudky NSS se týkaly jiného skutkového stavu. Ve věci sp. zn. 5 Azs 157/2015 totiž prvostupňový správní orgán a žalovaná vycházeli z údajů v cestovním dokladu cizince za situace, kdy v něm byla uvedena čitelná, ale i nečitelná razítka, pročez nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Navazující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 15 A 47/2013 respektoval právní názor NSS v předně uvedené věci, a proto ani tento rozsudek ve věci žalobkyně nelze užít. Ze stejných důvodů, tj. jiný skutkový stav, neobstojí poukaz žalobkyně na předně uvedený rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5 Azs 157/2015 stran argumentace neprovedení jejího výsledku v průběhu správního řízení. Ve věci žalobkyně je totiž skutkový stav jiný, neboť v něm není sporu o délku doby nepřítomnosti žalobkyně mimo území ČR v rozhodném období, ale o to, zda mohla být doba, o níž žalobkyně tvrdí, že byla vyslána zaměstnavatelem pracovně do zahraničí, započítána do doby nepřetržitého pobytu ve smyslu § 68 ZPC, či nikoli.

24. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů vyšly z úplně a dostatečně zjištěného skutkového stavu, při svém procesním postupu se nedopustily porušení své správní praxe, nemusely provádět výslech žalobkyně, neboť jimi zjištěný skutkový stav z listinných dokumentů předložených samotnou žalobkyní (cestovní doklad a potvrzení) postačoval pro právní posouzení věci a důvodnosti žádosti, a konečně, že jejich rozhodnutí není postaveno na domněnkách, ale na konkrétní právní argumentaci, která vyčerpávajícím způsobem posoudila zjištěný skutkový stav a to zcela v souladu se zákonem. Skutečnost, že žalobkyně s takovým právním posouzením nesouhlasí, nemůže být bez dalšího důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
25. Ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně tvrdila nepřiměřenost a porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Ustanovení § 75 odst. 1 povinnost správnímu orgánu zabývat se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince neukládá, je tomu až v odstavci 2 téhož zákonného ustanovení. Podle ustálené judikatury správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu, mohou správní orgány použít ustanovení § 174a jako interpretační vodítko. Judikatura Nejvyššího správního soudu připustila potřebnost úvahy o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince i v případě, že konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců takovou povinnost správnímu orgánu neukládá, je tomu tak, ale jen tehdy, kdy cizinec již v průběhu správního řízení z relevantních důvodů tvrdí na základě konkrétních skutkových okolností porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, a tak tomu v projednávané věci nebylo. Obsah spisového materiálu neskýtá pro takový závěr žádný podklad a žalobkyně to ostatně ani v podané žalobě netvrdí.
26. Soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.